

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theophili Bernardini E Societate Iesv De Religiosæ Perseverantiae Præsidiis Libri XI. ...

Bernardin, Théophile

Antverpiae, 1622

17. Vitiorum turba plurima nos implicari.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47032)

CAPVT XVII.

Vitiorum turba plurima nos implicari.

Est quædam & alia ratiocinatio, quæ me non mediocriter angit, nec habeo unde excutiam, victas trado manus, hæreo, impalleo, obmutesco, nec aliud quam summæ diuinæque clementiæ suffugium reperio. *Heu mihi quia incolatus meus prolongatus est, habitavi cum habitantibus Cedar, multum incola fuit anima mea! Domine, si sic uiuitur, & in talibus vita spiritus mei, corripies me, & uiuificabis me: ecce in pace amaritudo mea amarissima. Libera me, & pone me iuxta te, nec enim aliter peccatum eruetur à me. Ideo que tuus ille fidelis & in cælum etiam raptus Apostolus clamabat, Infelix ego homo, quis me liberabit de corpore mortis huius! tantique luctus causa erat, quod sentiret aliam legem in membris suis, repugnantem legi mentis suæ, eumque captiuantem in lege peccati. at ecce præsidium, gratia Dei per Iesum Christum Dominum nostrum: quem sciebat aliquando dixisse, Veritas liberabit vos. Filius manet in aeternum; si ergo vos filius liberauerit, verè liberi eritis.* Sed quò tendam accipe.

Si quis ea se corporis habitudine affectum sentiat, vt, quamuis lautos apteque conditos cibos moderatè ad victum adhibeat, vbi tamen concoqui cœperint, protinus frequentes amari saporis, & fœtidi odoris ructus assurgat; verè omnino aperteque colligit, purulentum & noxium aliquid stomacho insidere, unde amarorem & fœtorem optimi cibi contrahant, quare ad sanitatè necesse esse, vt noxium istud virus expurgetur: quod si consequi non possit, nec perfecta sanitas perfici poterit. Non dissimiliter de mentis nostræ conditione differendum est. Quare, cum vndique in me beneficiorum diuinorum densus imber depluat, cum quidquid est procreatum, ad procreantem inuitet, cum in Religione quidquid auditur, legitur, videtur, agitur sit sanctum & salutare, ad aeterna & diuina propellat; ecce tamen, ex animi mei quasi vtero prodeunt, & certatim ebulliunt, superbiæ, luxuriæ, inuidiæ, & pessimarum cogitationum agmina; neque verò violentè & molestè, & quasi forinsecus intrusæ irrumpunt, sed leniter, amicè ac blandè, non sine voluptario sensu, quasi domesticæ & innatæ, veluti ad sedem propriam conuolant; nec tantum, sed etiam tam obfirmata frequenter potestate dominantur, vt, quamuis eas censoria ratio conetur expellere, instent tamen, neque loco cedant, donec mentem letifero suo afflatu clanculum infecerint, improboque dente vulnerarint. Cum igitur non aliunde, sed à me ipso tor prauos animi motus sentio enasci, foueri, roborari, magna vt mihi ad eos reprimendos sit frequenter vis inferenda: cumque non durè, non implacatè, quasi alieni, adueniendo perturbent, sed leniter & amicè, quasi domestici subintrent; vbi tamen, quæ rectora & perfectiora sunt, magna sæpè

contentione, vix & agrè aduocantur. Annon vides, ingens hinc mihi creati præiudicium, aut verissimum potius iudicium, iniquitatis ac peccati in me latere radicem, haultique aliquando veneni succum, in intimas demissum medullas, subsedisse, vigere, eoque potentiùs, quo occultius, vim virtutis elidere, fucata tantùm & simulata me bona ostentare, veris, grauibus & pluribus vitiis abundare? Quid enim? si quæ sanctæ probæq; cogitationes, si quæ per me rectè facta sunt: à Deo ista sunt, in Deumque referuntur, quem non est nouum, etiã per improbos probè agere: at arrogantes, iniusti, impatientes, inhonesti, impuri, auari, superbi, blasphemii cogitatus, mei, mei planè sunt; egregiam hanc mihi prolem, sine inuidia, sine mendacio vendico, & licet in partem aliquando veniat dæmon, neque tamen id perpetuum, & fermè occasione ex me hausta, aliquid audeat. Ad initium ergo reuertamur: numquid non à fructibus homo cognoscitur: an non malus homo de malo thesauro profert mala? malos fructus edit arbor mala? & coinquinant hominem quæ de corde exeunt: nõne ex corde meo prauissimi cogitatus agminatim pullulant? quid me igitur aliud censere possim, quàm inquinatam, prauam, distortam, tot fructuum pessimorum arborem? hominem cuius ossa impleantur vitijs adolescentiæ eius, & cum eo in puluere dormient? cuius occultiozem cordis recessum pertinaces malorum reliquiæ, vigentes & vrgentes obsident? atque inde iustissimas timendi causas habeo. ne ista ipsa in me vitia dominantur, eoq; penitiùs infixæ sint, quo tanto tempore, tot sanctis propositis, vitaq; in Religione traducta, ex occupatis animi sedibus necdum potuere auelli. Quid dicam, aut quò me vertam? facit hoc ipsum vt pessimis, & qui vulgò putantur sceleratissimis hominibus, me sceleratiorem, si non factis, at animo credam.

Cùm enim non aliud in ipsis animaduertam, quàm id quod perpetrant malum, graue licet, at infrequens & ratum, ac vt plurimum egestatis, cupiditatis, consortiorum vi extortum, in me verò prauorum desideriorum instinctus creberrimè, & spontè, ac propemodum affectatè vigere sentiam: æquum est vt existinem, aliquos quidem qui vulgò nequiores habentur, tentationum, atque ad praua facinora inuitamentorum quasi torrente violenter abreptos, peccatisque tantùm extimè illudentibus, in profundam eam voraginem esse delapsos; cum tamen in intimas animi mei medullas penitissimè se malignū iniquitatis virus penetrarit, & in me, quàm in illis, longè altiores radices egerit. Hinc est quòd tot annis, eam quæ iam induruit, prauitatem cordis corrigere non valeo, cum tamè illi (quod pluribus accidisse aut vidimus aut legimus) vbi ad se rediuerint, tantos in virtute progressus habere, ita funditus mala omnia eruere soleant, vt nihil eiusdem hominis in eis perseuerate videatur. Nempe non dissimiles erant solo, quod stercore & sordibus inspersum horret & fetet, at leui brachio eueritur, & ad natium nitorem redit: ego verò sepulcrum sum dealbatum, ossibus & tabo cadauerum intus emarcidum, qui longo situ & simulatione putorem

Iob 20.

rcm

rem in interiora demittente, ne ve vaporatione mitescat arcente, rabificos peccatorum humores neque tot gratiarum diuinarum flauis eluo, neque temporis diuturnitate, vel perpetuatione laboris exhaurio: viget malum, ac subinde ita recrudescit, vt me subito tempestas aquarum obruat, affligar & humilior nimis; cor meum conturbatur, & derelinquit me virtus mea, lumbi mei implentur illusionibus, non est sanitas in carne mea, non est pax ossibus meis à facie peccatorum meorum, putruerunt & corruptæ sunt cicatrices meæ, miser factus sum & curuatus vsque in finem: laboraui ingemitu meo, sed miserere mei Domine, quoniam infirmus sum: conuertere, & eripe animam meam, ne derelinquas me Domine Deus meus, ne discesseris à me. Intende in adiutorium meum Domine Deus salutis meæ.

Sed rei iam vt opinor, satis probatæ, finis est imponendus, & quæ diximus abundè sufficiunt: breui summa dicta recolligam, vt isto quasi redintegrato impetu, superbiam nostram colossus proruat. Is enim, quantum sentio, neq; se cuiquam præferet, atque etiam in postremis locandum credit, cui probè notum fuerit, nihil se, peccato dumtaxat excepto, posse suum dicere; nec virtutem, nec rem vllam laude dignam suam esse; si quid tibi boni inesse videatur, id superbia deperdi, id admittis peccatis inisci, in multis deficere, valdeq; formidandum, ne iudicante Deo virtus nostra reprobetur, æternisq; miseris addicatur. Tormentis intus mentem depascens, quanto dispendio in aliena mala, nostris præteritis, quærimus? at qui aliena sola bona videre, nostra sola mala vestigare oportet, quæ tanto plura deprehendemus, quo maiores progressus in virtute faciemus. Aliena non sentimus, & ferè nemo est qui non eximium aliquod bonum, peritiam, facultatem sit sortitus, quæ nos caremus: at si nos attentius introspexerimus, quàm multa, verius dixerò, quàm omnia nobis desunt: fragiles, labiles, cadui, quouis impulsu ruere procliuēs, viribus exesi, qui casuros propellant, præstolamur: & quoties mole nostra premitur, nostro incitatu perimus: quam amara, virulenta, pertinaces, omnium propemodum vitiōrum radices, cordis nostri vitalia in sede sunt, virtutem pullulantem opprimunt, sancti Spiritus afflatus suffocant, ad eoque ab exterminio absunt, vt vltro aduolent, sese non vocata obiciant, ei quod rectum est præui semina inspergant, atque vsque ad eoque per omnia peruabentur, nihil vt integri, nihil intaminati in homine relinquunt: Et quis omnia dinumerare poterit, quæ vel mala inuehunt, vel bona proturbant? qui eiusmodi in se nulla sentit, ille securus degat, se magnis adnumeret, parui faciat ceteros, ita si lubet, si nouit, de bonis extolli securum esse. Ego verò qui iniquitatis pondere oppressus gemo, non habeo quod assurgam, intus marcesco, foris valentes æmulor, & me qui corintheus iudicabit Deus. ista perpendenti quid animi possit esse super?